

БОЛКА, СТРАДАНИЕ И ОБЪРКВАНЕ

Какво означава това за Божието дете

Дейвид Уилкерсън

1 Май 1981

През последните месеци ми прималя от страх – чувство, че цялото ни общество излиза извън контрол. Някакъв зловещ смут се простира из цялата страна.

Нещо в мен ме тормози, че никой (нито нашия Президент, нито конгреса, нито съдилищата) могат да променят това, което се случва. Независимо от оптимизма на Президента, всички ние знаем, че той не може да направи абсолютно нищо за да спре инфлацията, безработицата или престъпността.

Изглежда, че броя на разводите излиза извън контрол. Вече дори и някои от нашите най-известни служители се развеждат. Това се превръща в бич за нацията! Изглежда никой не е имунизиран. Това разрушава чувството на сигурност, защото изглежда обществото ни се раздробява и разпада.

Децата ни полудяват! Десет милиона от тях са жертви на разведени родители. Те са ядосани и огорчени и се чувстват отхвърлени, така че полудяват на партита, отдават се на секс, наркотици или алкохол. Напоследък имаше мигове, в които си мислех, че ситуацията е напълно безнадеждна, че вече сме изгубили младите хора. 82% от тях пият, 52% взимат наркотици, марихуана; безразборния секс е навсякъде. Единственото спасение е, че Бог е по-голям от проблемите им.

Гледаш мръсотията по телевизията, разврата на нацията ни и се чудиш дали вече не е твърде късно! Дали пък вече не сме загубили всякакво чувство за морал и благоприличие?

Най-лошото е, че този хаос и объркване вече тропа и на нашата врата. Огромен брой много добри християни страдат. Болести, заболявания, разводи, депресия – всичко това вече връхлита Божия народ. Хора, които имаха добрата изповед, които живяха с вяра, и които много обичаха Бог, не могат да разберат защо те и семействата им са болни. Ракът удря! Удря безработицата! Много приключват объркани, чувстват се безпомощни, чудейки се какво ги е ударило. Някои обвиняват себе си за в липса на вяра или пък живеят с вина, предполагайки, че причината е в греха.

Напоследък преживях нещо отвратително. Отстраниха голям рак от вътрешностите на дъщеря ми. Жена ми беше лекувана в психиатрия. Всичко това се случи след като поех ангажимент да се върна да проповядвам на улицата – веднага след ново посвещение за живот на святост и вяра! Всичко си вървеше толкова добре. Семейството ми беше здраво, жена ми беше до мен; Бог ми откриваше нова истина, а аз имах силно бреме за изгубените души!

Изглеждаше като че всичко ще се срути. Почувствах се безпомощен! Нещата се случваха извън контрола ми и само за една седмица настана пълна бъркотия и хаос в живота ми. В тази бъркотия Бог ми изпрати послание – такова, което ме подкрепи и ми показа какво означаваше всичко това. Нека го споделя с вас.

Това е посланието, което Христос даде на учениците си точно преди да бъде отведен от свещениците в градината.

„Тогава Исус им казва: Вие всички ще се съблазните в Мене тая нощ, защото е писано: “Ще поразя пастиря; и овците на стадото ще се разпръснат”...” (Матей 26:31-32)

В оригиналният текст се казва:

„Вие всички ще се объркате заради Мене тая нощ...”

Учениците на Исус не разбраха нито дума от това послание! Те нямаха ни най-малка представа какво щеше да се случи. Това беше най-важното послание, което някога щяха да чуят, а те не го разбраха! Същата тази вечер щеше да бъде първата от тридневната драма, която щеше да се превърне в най-важната в историята. Щеше да се случи събитие, което ще да промени света. Бог щеше да изкупи света от греха чрез Сина Си Исус. Извор от опрощение и пречистване щеше да се отвори и скоро да залее цялото човечество. Учениците и целия свят бяха на ръба на най-славното и радостно събитие за всички времена!

Исус, знаейки всичко това, не предсказа радостна вечер, очакване или хваление и слава. Защо? Защо не можеше да прекарат тази нощ в тържество в навечерието на победата на църквата на Исус Христос? Вместо това Исус предсказа нощ на хаос и объркване за всички ученици. Той каза: „Всички вие, всеки един от вас ще се обърка заради Мен довечера!”

Тези образовани в Христос, извършващи чудеса мъже на вяра щяха да бъдат хвърлени в хаос! Цялата вяра на света не можеше да ги спаси от тази объркана нощ!

Щяха да се изгубят! Цялата им координационна система щеше да откаже! Щяха да се чувстват изгубени и да се разбягат, като че бяха без Пастир!

„Ще поразя пастиря...”

Какъв ужасен момент! Предната нощ те седяха под звездите на Елеонския хълм; пяха красиви химни. Исус беше там, сред тях, откривайки им истината. Чувстваха топлината и сиянието на самото Му присъствие. Изведнъж, за една нощ, изглежда всичко си беше отишло! Врагът излезе на сцената и, за малко, изглежда контролираше всичко.

Представете си, че бяхте там в нощта, когато всичко излезе извън контрол и причини нечуван смут. Беше красива, спокойна, звездна нощ в Гетсиманската градина. Сънливите ученици бяха успокоявани от звука на молитвата, излизащ от устните на Господаря. (Когато баща ми се молеше, това ме успокояваше по същия начин.)

Представете си Юда, един от тях, водещ тази тълпа. Те обградиха Господаря, крещяха: „Мошеник! Убийте Го! Убийте този Човек! Смърт за него! Дете на Сатаната!”

Учениците гледат ужасени как фарисеите и свещениците Го влачат като безпомощен престъпник. Гледката за тях е непоносима! Бяха виждали Исус да гони с камшик от храма същите тези хора. Чували са Го смело да ги нарича змии, лицемери и деца на дявола! Те знаеха, че веднъж Исус изчезна чудотворно пред очите им. Сигурно са крещели в сърцата си: „Извикай ангелите още веднъж, Господарю! Избягай още веднъж! Не оставяй тези лицемери да те завлекат като крадец!”

Учениците бяха напълно паникьосани! Всичко стана толкова бързо! Не бяха обучени за проблеми и трудни времена! Бяха запомнили и практикували всичките Му учения за чудеса, власт над демони, молене и получаване! Бяха изживели върховна вяра когато гонеха демони, когато се случваха чудеса, когато бяха нахранени хиляди и когато всички нужди бяха снабдявани чрез вяра.

Но вярата им никога не беше изпробвана в хаотична и объркана нощ. Те удобно бяха изключили всички предупреждения за страдания и болка. Не желаеха да имат нищо общо с предупрежденията за страданията на светиите, с преследванията. Харесваше им когато им казваха, че имат сила да говорят Словото – да връзват и развързват на Небето и на земята! Но не искаха да го чуят да казва: „Отречете се от себе си. Загубете живота си. Продайте и дайте на бедните. В този свят ще имате страдания, изпитания на вярата, огнени изпитания. Ще имате трудни времена.”

Петър беше великия човек на вяра сред тях. Все пак, той беше единствения от тях, който ходи по водата!

Той беше и ученикът, който не вярваше в страдания и кръстове! Исус се опита да подготви учениците си за време на страдание и болка, но Петър нямаше това негативно мислене.

„От тогава Исус почна да известява на учениците Си, че трябва... много да пострада... и да бъде убит... Тогава Петър Го взе и почна да Го мъмри, като казваше: Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Тебе. (Матей 16:21-22)

Представете си този ученик, смъмрящ Исус и казващ: „Ти не трябва да страдаш! Господарю, изисквай собствените Си обещания! Нека изговоря думи на вяра и да Те спася от болката и страданието.”

Слушал съм честни Божии мъже днес, със същата криворазбрана вяра и ревност като тези на Петър, застават пред събранията и ги смъмрят за липсата им на вяра. Те викат силно:

„Ти не трябва да страдаш! Ако страдаш е само защото нямаш вяра! Освободи се от негативните си мисли и думи, и продължи по пътя си – щастлив и проспериращ, без болка или страдания.”

Убеден съм, че ако Исус седеше в събранието, чувайки този вид проповеди, Той би станал и би извикал същото, което каза на Петър: „Спри! Млъкни! Това, което казваш, е обидно за Мен. Проповядваш по човешки, а не според Божието Слово!” Петър беше честен човек на вяра и сила, но не познаваше дълбоките истини на Духа. Петър беше този, който каза:

„Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня.” (Матей 26:33)

Чуйте теологията на Петър. „Не и аз, Господ – няма болка, няма страдание, няма смут за мен. Моята вяра ще ме изведе от всичко. Знам духовните си права. Вярвам в Бог. Просто не позволявам страдание и болка в живота си.”

Но чия вяра рухна първа под натиска на объркването онази нощ? Вярата на Петър! Така е с мнозина, които познавам днес. Ходят насам натам хвалейки се с великата си вяра и как са победили всяка болест и болка.

Но нека заболяят от рак, нека ги налегнат смут и проблеми, и те свършват в пълна мизерия. Объркват се от всичко това! Нямаат никаква алтернатива, освен да обвиняват някой таен грях или липсата на вяра.

През онази нощ дори Божия Син щеше да преживее объркване и хаос! Нещата щяха ба станат толкова болезнени, толкова объркващи. Той щеше да свърши викайки: „Отче, къде си? Защо си ме изоставил?”

Те не само, че се объркаха, но щяха да бъдат разпръснати като изоставени овце.

„И овцете на стадото ще се разпръснат.” (Матей 26:31)

Вижте малкото стадо на нашия Господ в онзи момент. Петър обикаляше хълмовете, плачещ, самообвиняващ се за малкото си вяра. Другите избягаха в пустинята и околностите. Бяха забравили думите на Исус – „Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царството.” (Лука 12:32)

Те бяха на прага на ново откровение на вътрешна сила и слава, а всичко, което можеха да видят, беше че им се случваха ужасни неща.

Вече нямаше чудеса! Всеки чувства ментална болка! Те страдат! Объркани са! Не могат да почувстват Господното присъствие! Небесата са от месинг! Обезсърчени са! Мария Магдалена се втурна към тях докато те плачеха и жалееха. Тя каза: „Той е жив! Той все още е нашия Пастир!” Но те не й повярваха!

Защо Бог би позволил цялото това объркване, страх, хаос, страдание и болка? В края на краищата учениците не бяха съгрешили или изоставили Господ? Вярата им по това време беше истинска! Не бяха направили нищо, за да заслужат цялата тази болка! Убеден съм, че в края на краищата те обвиниха себе си за онова, което се случваше.

„Трябва да сме направили нещо грешно! Вярата ни трябва да е била много слаба. Сигурно плащаме цената за греха в живота си.“

Но не беше така! Бог позволи всеки момент, всяко събитие! Това беше част от Неговия план!

И не трябваше само да им предаде един урок. Бог не им обясни причините. Не се опитваше да ги образова за някаква скрита истина. Опитваше се да ги изпробва. Просто вършеше Собствената си воля. Колко често си мислим, че страданието и болката ни са, за да ни научат урок. Ние казваме: „Е, надявам се, че Той ще ми покаже каквото трябва да науча по-бързичко, че да се свършва...“ Ако се озовем в болница, ние си мислим, че това е Божия начин да ни накара да свидетелстваме на някого. Опитваме се да си обясним нашето страдание, надявайки се да оправдаем Божия начин на действие.

Няма друга причина за смущенията ти, болката и страданията ти, освен това че Бог прави нещата по Неговия начин. Най-често това е независимата Божия работа, която разкрива велик план, известен само на Него. При всяко страдание на Божиите хора, Бог работи! Скоро чудо ще последва объркването!

Изучавайте Библията си и ще откриете същия модел в живота на всички Божии хора. В случай след случай, когато Бог започваше да изпълнява обещанието Си, покрива отначало се срутваше!

Помислете за Данаил и за трите еврейски деца. Те се предадоха на свят живот и изолация от света и неговите удоволствия. Данаил се посвети на живот на молитва, сълзи и ходатайство. Но какво получиха в замяна Данаил и трите еврейски деца? Объркване точно преди победата!

Ти не отиваш от молитвената стаичка направо на планината на победата. Първо минаваш през дупката на лъвовете! Не отиваш от посвещение направо в живот на спокойствие и благословения. Минаваш през огнената пещ! Теологията им не беше изплашена от болка и страдание, защото те знаеха, че всичко винаги приключваше по начина, по който Бог реши! През лъвовете и горещата до червено пещ, до свършената Божия воля!

Помислете за Илия. Бог му даде славно обещание за духовно пробуждане на нацията, за изливането на обилен дъжд и за нов ден на победа за Божия народ. Ахав и Езавел трябваше да паднат. Но погледнете цялото объркване, което настана след като обещанието беше дадено. Езавел заплаши да го убие и го преследва, а той се крие в планините. Злите сили убиха Божиите пророци. Земята си остана зла и суха. Божието Слово приличаше на лоша шега! Можете ли да си представите колко трябва да е бил объркан Илия? „Що за отговорена молитва е това? Оставен съм съвсем сам! Къде е Господ? Пропадна ли обещанието Му?“

А през цялото време Бог подготвяше бурята на века! Объркването скоро щеше да премине и щеше да дойде отговора.

Христос даде обещание на учениците Си, което можеше да им спести цялото предстоящо объркване и болка, но те бяха прекалено подпухнали от болка, за да си спомнят. Той им беше казал: „А след като бъда възкресен ще ви изпреваря в Галилея.” (Матей 26:32)

С други думи: „Не се опитвайте да си обясните всичко това. Не се питайте по време на объркването. Не е ваша вината, не е вашата битка. Бог работи! Когато всичко това свърши, Аз отново ще ходя пред вас. Вашият Пастир пак ще е тук.” Разбирате ли, че това беше между Христос и Небесния Му Отец? Дори не беше драмата на учениците. Те бяха засегнати от начина, по който работеше Бог в живота на някой друг. Жена ми разви чувство на вина, мислейки се, че беше предала рак на дъщеря ни. Тя прие Божията работа в живота на Деби като че беше нейна. Аз се обвинявах заради битките на жена ми. Но Бог ми показа, че макар аз също да страдам, Той прави нещо в нея. Така че аз престанах да се самообвинявам и я предадох на Божиите грижи. Разбира се, че това, което Бог прави на близките ни, ни носи объркване и болка. Но Той иска да Му вярваме, че ще ни изведе от всичко това. Болката и страданията на другите не бива да побеждават нас. Ние трябва да се грижим, състрадаваме и обичаме, но тогава, ние трябва да предадем всичко на любящия ни Баща.

Няма значение какво чувстваха учениците, няма значение колко объркани изглеждаха нещата – Бог през цялото време беше в контрол! За това става дума в откровението на Христос. В най-болезнения ти, най-объркан час, спри и кажи: „Бог държи всичко под контрол.”

Да, разводите са извън контрол. Порнографията и разврата се разпространяват. Правителството и световните лидери са объркани. Изглежда нашия свят излиза извън контрол. Но това е което очакваме! Христос идва! Ние сме на ръба на нов свят.

Нека не пропускаме смисъла на всичко това. Бог върши Неговата работа. Пастирът ни все още ни води! А нашето страдание и болка ще произведат вяра, която никога няма да отпадне. Това ще е вяра, която е изпробвана, като злато, в огъня на нещастieto.

Помнете, най-трудният час вяра е последния половин час, точно преди да дойде победата.

И последно, никога не бъдете смутени от объркването! То понякога идва при най-добрите от всички Божии деца. Но объркването е Божия начин да извлече от нас вяра, основана на единствения факт:

Бог ще направи каквото трябва за всички Свои деца, в Неговото време, по Неговия начин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Pain, Suffering, and Confusion](#)